

i Fjor; Loven har Nr. 187. Denne Godsbanelinie vil nemlig, hvis ikke Arbejdet fremmes, spærre en meget stor Bydel for en Udvikling, som København slet ikke kan undvære; jeg tænker her paa hele den Udvikling, som Byen allerede har taget Vest paa — det er en af de Retninger, hvori Byen væsentlig vil udvikle sig. Netop fordi man vidste, at det kun var et Tidsspørgsmaal, hvornaar disse Forhold blev ordnet, byggede Andelsboligforeningen et stort Komplex med 240 Lejligheder derude, og disse Boliger er færdige til Indflytning i en meget nær Fremtid. Men naar de paagældende Medlemmer kommer derud, kan de vanskelig komme derfra igen, fordi der mangler Hovedforbindelsesvejen med Byen. Det Selskab, som vi i sin Tid købte Grundene af, forpligtede sig til inden en vis Tid at skaffe den Vej anlagt, og jeg er vidende om, at Københavns Kommune havde forpligtet sig til at anlægge denne Vej, og at den allerede skulde have været færdig; men det maatte vente, fordi Lovforslaget om Godsbanelinien ikke var vedtaget, hvilket, som sagt, først skete i Marts Maaned 1918.

Nu skulde man jo mene, at naar der paa dette Tidspunkt var en betydelig Arbejdsløshed, vilde man meget hurtigt gaa i Gang med disse Arbejder. Det skulde imidlertid ikke være saadan til Trods for, at der for 4—5 Maaneder siden var tilendebragt Forhandlinger med Københavns og Frederiksberg Kommuner. Borgmesteren for 4de Afdeling meddelte under en Forhandling, hvori jeg deltog, at Kommittet Ernst ved et Møde den 10. Juni paa Statsbanernes og Ministeriets Vegne havde udtalt, at det der var nødvendigt, forinden den Vej kunde anlægges, var en Viadukt over Vigerslev Torvevej eller over Remisevej, og at den skulde være færdig inden Udgangen af Maj 1920. Det slog jeg mig til Ro med, men da jeg ser, at der i dette Øjeblik, da man snart skal flytte ind i disse Lejligheder, ikke er taget et Spadestik, kan jeg begribe, at det Overken lader sig gøre til Foraaret eller til Efteraaret 1920 at faa den Viadukt færdig, og den nærmer sig i alt Fald ikke sin Afslutning, før man faar begyndt paa den. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Trafikminister, om ikke der var Anledning for ham til at gribe ind og søge at faa dette Arbejde fremmet, for at ikke den store Bydel, som er i Færd med at blomstre op derude, skal stagnere, blot fordi man ikke fra Statsbanernes Side kan blive færdig med de Overvejelser, som Rigsdagen var færdig med, allerede da Loven blev givet, og som Kø-

benhavns Kommune har været færdig med for en 4—5 Maaneder siden.

Jeg skal dernæst gøre et Par enkelte Bemærkninger til den højtærede Justitsminister om et Spørgsmaal, jeg rejste i Fjor, nemlig om der ikke var nogen Mulighed for at faa Forarbejderne til en ny Byggelov for Storkøbenhavn sat i Gang. Jeg oplyste den Gang, at der paa Landstingets Bord ligger et Forslag, som har ligget der i nogle Aar, og som ganske afgjort kommer til at ligge der lige saa længe, som nogen af os lever, fordi der overhovedet ikke er nogen Politiker, der tør røre ved et saa omfattende Lovværk, som dette er. Det er ganske urimeligt at vedtage en Statsbyggelo, en Byggelov, som er saa omfattende som det nævnte Forslag. En Byggelov, som Staten giver, bør være en enkelt Lov, der kun tager Sigte paa store Ting, som Statsmagten som saadan maa kræve, medens alle Enkeltheder maa ordnes ved kommunale Vedtægter, som blot skal sanktioneres af Ministeriet, og som har den store Fordel, at de med Lethed kan laves om, hvilket ikke saa nemt lader sig gøre med en stor Byggelov for Staten.

Forholdene er, som jeg gjorde opmærksom paa i Fjor, saa fortvivlede, at der ofres uhyre store Summer, fordi vi har en gammel Byggelovgivning, som i allerhøjeste Grad trænger til Revision. Vi har en Byggelov for de ydre Distrikter, een for det gamle København, een for Frederiksberg og een for Gentofte til Trods for, at det vilde være i høj Grad formaalstjenligt baade for det offentlige og for Arkitekter og Bygherrer, at Storkøbenhavn havde en fælles Byggelov; thi i Øjeblikket ved vi ikke, hvor den ene hører op, og hvor den anden begynder. Det er ikke til at finde ud af, og det er et Kaos, som vi hurtigst muligt maa ud af. Dette kan kun ske ved, at der fremsættes Lovforslag fra Ministeriets Side. Jeg henstiller til den højtærede Justitsminister, om der nu ikke var Anledning til at tage den Sag op. Jeg tror ikke, det nytter at gaa videre paa Basis af det Forslag, som ligger i Landstinget; jeg henstiller, om der ikke kunde nedsættes en Kommission, som skulde gennemgaa dette Lovforslag og se, hvad der af dette burde komme ind i en Statslov, og hvad der kunde komme ind i kommunale Vedtægter, og jeg kunde ønske, at denne Kommission blev sammensat af ikke alt for udprægede Fagmænd, om jeg saa maa sige. En Byggelov kan ikke laves af Arkitekter og Ingeniører, ligesom en Sundhedsvedtægt fornuftigvis ikke kan laves af Læger: de er alt for sagkyndige. De sagkyndige maa ikke